

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LORI FOSTER

Summer's End
õed

Romaan

Originaali tiitel:
Lori Foster
Sisters of Summer's End
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Lori Foster
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07380420
ISBN 978-9949-82-596-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõikidele minu lugejatele!

Aitäh teile kõige eest: teie positiivsete arvustuste, kommentaaride eest minu Facebooki lehel ja ennekõike minu raamatute ostmise eest.

Olen veendunud, et mul on maailma kõige meeldivamad, targemad ja hoolivamad lugejad. ☺

Loodan, et minu lood ei valmista teile mitte kunagi pettumust!

Lori Foster

Kallis lugeja!

Loodetavasti meeldivad sulle puhkekeskused, esmalt romaanis „Cooperi lummus“ ja ka nüüd käesolevas raamatus „Summer’s Endi õed“. Ma armastan kirjutada lugusid sõprusest, perekonnast ja armastusest looduse keskel, puhkekeskuse ainulaadses miljöös.

Paljud teist on küsinud, miks on romaani toimumispaigaks just puhkekeskus. Kuna mu tegelaste ja süžee jaoks on vaja teatud asju, on tegevuskoht suuresti väljamõeldis, aga sellele on avaldanud oma mõju üks puhkekeskus, mida ma mitu aastat järjest külastasin. Kirjutasin seal isegi mõned raamatud, oma matkaautos, mis seisis imeilusa oja kaldal kõrgete puude vahel, nii et mul oli tunne, et olen metsas üksi, ehkki mind ümbritses autosid täis laagriplats.

See on mõnus, omapärane, hubane koht... ja kui tahad selle kohta rohkem teada saada, vaata leheküljelt naturalspringsrestort.com.

Nagu minu raamatutes, on ka seal sukeldumisvõimalus vanasse kivi-karjääri tekkinud järves, suurepärase kaupluse ja grillid ning palju muudki.

Minu tegelased on välja mõeldud ega sarnane isegi mitte natukene selles puhkekeskuses töötanud või puhanud inimestega, aga koha plaanis on palju sarnasusi. Otsi neid.

Mulle meeldib viibida looduses, eriti vee lähedal, aga ma pole selles puhkekeskuses käinud seitsaadik, kui ostsime endale järve äärde maja. Kui ma nüüd igatsen päikest ja värsket õhku, lähen meie järvemajja ja sõidan paadiga, ujun või tegelen vahel ka veesuusatamisega.

Minu abikaasa ja mina armastame Hocking Hillsi, Cumberland Fallsi ja Great Smoky Mountainsi. Muidugi võtan ma kõikjale kaasa ka raamatu! Ilusaid lugemiselamusi sulle meeldivas kohas!

Lori Foster

ESIMENE PEATÜKK

Joy Lee oli viinud poja kooli ja läks tagasi Cooper's Charmi puhkekeskusesse, kus ta töötas ja elas. See oli küll mõttetu sõit, sest tal oli hommikupoolikul kooli juures üks kokkusaamine, aga sinna polnud mõtet minna kohale pool tundi varem.

Tegelikult polnud Ohios Woodbine'i väikelinnas miski liiga kaugel. Veerand tunniga jõudis ta kooli, puhkekeskusesse, toidupoodi... aga ka vabaõhukino uue omanikuga kohtuma, mis teda seekord ees ootaski.

Loodetavasti jätkab härra Nakirk temaga koostööd. Keskuse huvijuhina oli Joy eelmise omanikuga korraldanud edukalt erinevaid ettevõtmisi. *Halloween* lähenes ja ta ei tahtnud laagri läbi-proovitud lemmikut päris pea peale pöörama hakata.

Puhkekeskuse uhketest väravatest sisse sõites imetles Joy tahtmatult selle ilu. Ta oli seda vapustavat vaadet näinud kuus aastat ja ikka oli see tema jaoks lohutav.

Ta oli leidnud siin rahu, sellise, mille olemasolust ta polnud teadlik olnud. Nüüd ei kujutanud ta ette, et võiks elada kusagil mujal.

Krunti ääristavad suured puud olid sügisevärvides ja muutsid kalilimad laagrikohad privaatsemaks.

Tiiki eraldas suurest järvest puust jalakäijatesild. Puidust majakesed paiknesid krundil laiali, jättes piisavalt ruumi ka matkaautodele,

ning siledad murulapid olid mõeldud telkida eelistavatele puhkajatele. Isegi mänguplatsid oli korras, värvilised ja ilusad.

Otsustanud, et tassitais kohvi kuluks praegu ära, suundus Joy keskuse kauplusesse Summer's End. Temaga ühevanusel Maris Kennedyl oli alati kohvi. Ta töötas pidevalt ja kohtles kõiki kui sõpru.

Kui Joy poodi astus, pühkis Maris parasjagu söögilaudu. Ta tõstis pea ja ütles: „Tere.“

Joy imetles Marist mitmes mõttes. Esiteks tundus ta olevat väsimatu. Ta avas poe vara, see oli kaua lahti ja päeval ei võtnud ta ka hetkekski tempot maha. Kõige teisemal ajal palkas Maris poole kohaga abilised, aga suurema osa asjadega tegeles ta ise.

Marisele meeldis sedaviisi.

Veel mõni imetusväärne detail? Maris nägi alati oma tumeblondi hobusesaba, teksade ja numbri võrra suurema pluusiga fantastiline välja.

Ebaõiglane, aga Maris oli nii uskumatult tore ja hoolitses kõikide töötajate eest nii hästi, et Joy andis täiuslikkuse talle andeks. „Kena hommikut.“

„On või?“ Maris vaatas aknast välja. „Ahaa, päike. Parem kui vihm ja pilved, eks? Kohvi?“

Joy ei tahtnud teda segada. „Jah, aga ma võin...“

„Ma toon.“ Maris võttis oma väikese puhastusvahendite koti ja läks kööki. Joy kuulis teda käsi pesemas ja hetk hiljem oli Maris kahe kohvikruusiga tagasi. „Ma just keetsin värsket kannutäie.“

Loomulikult. Joy naeratas pead raputades.

Summer's Endi kohviku menüüs olid võileivad, supid ja päevapakkumised. Istumisala taga seintel olid riiulites põhilised toiduained ja esmaabitarbed, aga ka selline kraam nagu ujumisrõngad, päevituskreemid ja kalapüügivahendid. Puhkajail ei tarvitsenud pärast saabumist keskusest lahkuda ja kui nad ei tahtnud grillida, oli Marisel alati midagi süüa pakkuda.

Joy võttis lonksu kohvi, mis oli täpselt selline, nagu talle meeldis, ja ohkas.

Selle asemel, et edasi toimetada, seisis Maris oma kohvikruusiga tema juures. „Ma mõtlesin ühe asja peale.“

„Jah?“ Joy ja Maris said hästi läbi. Maris oli liiga kena inimene, et temaga *halbasti* läbi saada, aga lähedased nad ei olnud.

Kahjuks oli Joyle harjumuseks saanud kõigist pisut eemale hoida.

„Kuidas, pagan, sa alati nii hea välja näed?“

Küsimus üllatas Joyd ning ta vaatas oma puuvillast seelikut ja nõöpidega kampsunit. „See on tavaline seelik.“ Vähemalt viis aastat vana, nagu suur osa tema riietest. Ta oli siia kolimisest saadik ostnud juurde vaid üksikuid asju.

„Jah, aga kõik, mida sa kannad, näeb välja, nagu oleks see pärit moeajakirjast. Sa oled alati stiilne, olgu mis on. Mina suudan vahel lihtsalt juuksed hobusesabasse kinnitada ja sul pole kortsugi.“

Joy naeris, tundes end järsku kohmetuna ja samas ajas selle iroonia teda naerma.

„Mis sulle nalja teeb?“ küsis Maris siira uudishimuga.

Nüümoodi lihtsalt paigal seista ja oodata polnud Marise moodi ning Joy selgitas tõtakalt: „Ma just mõtlesin, kui hea sina alati välja näed. Eriti su hobusesaba! Olenemata sellest, mis toimub, sa... särad.“

„Mina?“ Maris norsatas. „*Säran?*“

Joy jätkas, tundes veel suuremat kohmetust ja ebamugavust. „Sa ei vaja meiki ega midagi. Sa näed alati värske välja, ehkki oled töötanud terve päeva. Sinus on energiat.“ Mingi terve olek, mida oli vähestel naistel. Arvatavasti oli sellise mulje taga lisaks välimusele ka suhtumine. Maris oli sõbralikkuse võrdkuju, aga ta valdas ka oma ruumi selliselt, nagu Joyl kunagi ei õnnestunud. „Usu mind, loomulik välimus sobib sulle.“

Kui Maris naeris, oli ta veel ilusam, aga enne, kui Joy seda öelda jõudis, küsis Maris: „Mida sa siis täna teha kavatsed?“

Hmm. Kas Maris vältis seda teemat? Võib-olla tundis ta end komplimente vastu võttes sama ebamugavalt kui Joy. „Kohtun vabaõhukino uue omanikuga.“

„Õige jah. Kuulsin, et see vahetas omanikku.“

„Hiljuti,“ kinnitas Joy.

„Kuulsin ka, et uus omanik on seksikas mehemürakas.“

„Sa... mis asja?“ kokutas Joy. *Seksikas mehemürakas?* Kindlasti mitte see, mida tema oli lootnud, ehkki sel polnud mingit tähtsust. Meeste seksikus oli tema jaoks tähtsusetu ja hea oligi, sest kõik puhkekeskustes töötavad mehed olid erineval moel kenad. „Kes sulle seda ütles?“

„Ma olen nagu baarmen.“ Maris liigutas kulme. „Minuga räägivad kõik. Peaksid vahel proovi tegema.“

Üldiselt räägiti väikelinnas kõigest kõike. Kui mõni orav pillas pähkli maha, kuulutas keegi sellest ja jutud levisid nagu kulutulii, ehkki Joy kuulis sellest enamasti viimasena, sest tal ei olnud lähedasi sõpru. Võib-olla ta siiski *peaks* Marisega rohkem lobisema, kas või selle pärast, et Woodbine'is toimuvaga paremini kursis olla. „Ma ei tea, kas ta on seksikas, sest pole temaga veel kohtunud, aga see pole oluline. Mind huvitab...“

„Puhkekeskuse huvitegevus, ma tean.“ Maris pööritas mänguliselt silmi. „Aga huvitegevust on igat sorti ja ma arvan, et peaksid proovima sellist, mis hõlmab meesterahvast.“

Joy naeris närviliselt. Mis ajast oli Maris Kennedy huvitatud tema olematust intiimelust? Joy järgmine mõte oli: kas see torkab nii väga silma.

Kas ta tundus... üksildane? Või, jumal hoidku selle eest, et *vajab meest?*

Ei, Maris ju ennekõike sai aru, et naisel ei ole vaja meest, et end terviklikuna tunda. Joy elu oli niigi täisväärtuslik, tänan väga.

Joy vastas naeratades, et mitte tõrjuvat muljet jätta: „Kogu mu vaba aeg kuulub Jackile. Ma ei tea, millal mul oleks aega kohtama minna.“ Ja lisas selgituseks: „Ega keegi ju kutsugi.“

„No kuule,“ ütles Maris. „Sa ikka saad aru, et sulle on otsaette kleebitud silt *Ma ei ole kättesaadav?* Kui sa julgustaksid neid tagant kas või kübekenegi...“ Ta näitas õhus sõrmedega vahemikku. „... Mehed kutsuksid sind...“

„Aga ma ei taha kedagi julgustada. Vähemalt mitte sel põhjusel.“

„Miks mitte? Jack käib koolis, nii et ära väida, et sa ei leiaks paari tundi vaba aega.“

„Hmm. Noh, põhimõtteliselt ju küll...“ Joy istus leti äärde ja lõpetas: „Aga ma ei taha.“

„Tujurikkuja.“ Maris istus tema kõrvale baaripukile.

See oli midagi uut. Maris oli ju ennegi Joyga vestelnud, aga tavaliselt töötamise ajal. Ta ei istunud kunagi tema kõrvale.

Ta ei koondanud kunagi tähelepanu Joyle.

Teadmata, mis toimub, küsis Joy: „Ma ei taha sind kinni pidada...“

„Sain juba kõik tehtud, nii et paus kuluski marjaks ära.“

Joy küsis uudishimulikult: „Mis kõik?“

„Esmalt kohv – nii endale kui ka võimalikele klientidele. Siis panen ahju sooja, et eelmisel õhtul valmistatud tainast küpsiseid teha.“

„Oh sa poiss.“

„Pühin uuesti tolmu, et kõik kroomitud pinnad läigiksid. Sätin riuleid, et kõik oleks korras.“ Maris vaatas oma kaupluses ilmselge uhkusega ringi. „Alati on ka mingeid toiduaineid vaja ette valmistada. Supimaterjal potti saada, teed keeta. Oh, ja ma pean raha kassasse tagasi panema. Teen igal õhtul enne kojuminekut inventuuri, nii et tean, kui palju järgmisel päeval tagasi vaja panna. See tähendab, et vahel pean *hot dog*'i saiu või maitseaineid juurde tooma.“

Joy vangutas pead. „Ma ei saa aru, kuidas sa seda kõike jaksad.“

„Vaat, kes räägib, superema.“

„Ma ei ole...“

„Oled ikka. Näen puhkekeskuses palju emasid, aga sinu käes tundub see lihtne.“

„Oh. Noh, aitäh.“ Mida muud sellises olukorras öelda? Joyl polnud aimugi. Enne Woodbine'i kolimist polnud tal Marise-suguseid sõbrannasid olnud. Tema suhtlusringkond oli olnud võlts, mitte praktiline. Nad rääkisid viimastest moesuundadest ja järgmisest tähtsast peost. Mitte ühelgi tema niimetatud sõbrannal ei oleks

olnud imetoredat väikest laagripoodi nagu Summer's End ja mitte ükski neist poleks jäänud üksikemaks. Nendest kõigist ilmajäämine ei olnud mingi õnnetus.

Teiste asjadega oli olnud raske. Väga raske.

Näiteks üksiolemisega.

Aastate jooksul oli Joy kohanenud, aga nüüd vältis ta kellegagi liiga lähedaseks saamist. Elu tundus niimoodi turvalisem.

„Niisiis.“ Justnagu tema privaatseid mõtteid lugedes, naeratas Maris talle soojalt ja siiralt. „Ma tahan lihtsalt öelda, et kui sa soovid kunagi välja minna või lihtsalt aega iseendale, anna teada. Ma aitan meelsasti.“

Pakkumisest liigutatud Joy pani käe südamele. Ehkki tema oli üritanud tõelist sõprust ohjeldada, pakkus Maris talle ikkagi abi. See tähendas palju ja sundis Joyd oma valikuid ümber mõtlema.

Kolmekümneseks saamisest saadik oli see nagunii tal mõtteis mõlkunud. Ehk peaks ta end veidi avama hakkama.

Jack oli end avanud. Samas oli tema poeg üks maailma kõige meeldivamaid, sõbralikumaid, nunnumaid inimesi... ja võib-olla avaldas see meeletu armastus, mida ta poja vastu tundis, talle mingit mõju.

Maris meeldis Jackile väga ja vastupidi.

See ei selgitanud aga, miks Maris järsku Joyd kohtingule ajama hakkas. „Niisiis... mis toimub?“

Maris kergitas kulme. „Mis mõttes?“

Häh! See süütu pilk ei lähe läbi. „Sa plaanitsed midagi. Me oleme viis aastat tuttavad olnud ja sa pole kunagi minu käest kohtamas käimise kohta küsinud.“

„Ikka olen. Sa lihtsalt ei vastanud suurt midagi ja ma ei käinud peale.“

Ai. See võis tõsi olla.

„Jestas, ära ole nii süüdlasliku moega,“ sõnas Maris. „Asi on selles, et sina olid endassetõmbunud ja minul oli palju tööd, nii me jätsime selle asja sinnapaika. Aga tead, mis? Ma olen kolmkümmend üks. *Kolmkümmend üks*, kurat võtaks.“